

nende taga kättid, kõige ees Detlew ühes oma suurtsugu jahiwõerastega. Walmoden oli oma külalistega põtra taga ajanud, kes meeleheitmisel Thue jõelest läbi oli ujunud. Koerad kui ka kättid pidiwad kaugelt ümber silla minema, mille läbi põder nendest kaugemale ette jõudis.

Koerad, kes põtra õues tundsiwad olema, hakkasiwad pürjermeisteri wärawa taga wihajelt haukuma.

„Tehle wärawa lahti!“ karjus Walmoden, kes hobuse seljast üle õue müüri waatas ja ühes õue nurgas jurnud põtra nägi.

„Siin ei ole herra Walmodenil midagi kaskida, siin olen mina peremees!“ wastas pürjermeister.

See oli ägeda tüli algus pürjermeisteri ja mõisaherra wahel, mis sellega lõppes, et Walmoden ütles: „See on minu põder! Mina ajasin teda taga ja filmapill annate põdra wälja, ehk teie käsi käib halvasti!“

„Tehke aga et minu maja lähedalt minema saate,“ wastas pürjermeister, „muidu ei wastuta ma millegi eest; muidu wõiks teiega niisama juhtuda kui põdraga! Kui teie mind weel edasi sõimate ja ahwardate, siis lasen teid wangi wõtta. Siin oleme meie kodanikud isandad!“

Sääal näitas Walmoden rusikat ja hüüdis: „Oodate! Selle peale peate teie ja kõik kodanikud forid mõtlema!“

Siis pööras ta ümber ja ratsutas ühes teiste kättidega minema. Ta tundis ennast sügawasti alandatud olema ja mõtles edaspidi ainult kättemaksuise pääle.

Bahni linnakene on Piskjärwe põhjapoolsel otjal, mis pikuti põhjast lõuna poole ja kuni Wildenbruchi linnani ulatab.

See oli järgmisel aastal juunikuul. Wahli tütar, ilus Jutta, nagu teda üleüldiselt nimetati, pühitses oma sündimispäewa. Ühes oma mõlemate õdedega ja teiste tüdrukutega läksiwad nad paadiga Piskjärwele sõitma. Wiimaks jõudsiwad nad paadi teisele poole kaaldale ja läksiwad maale, et siin lauldes ja mängides aega wiita.

Silisel pärastlõunel tahtsiwad neid, keda arwu järele kahesajale oli, üle järwe tagasi sõita, kui nad paadi kadunud leidsiwad olema; see ujus kaugel järwe pääl. Tüdrukud pidiwad kaugelt maateed, läbi Walmodeni metsa tulema, milleks neil vähemalt kolm tundi ära kulus. Kui see kuulis, et nad tema maa pääl on, hakkas ta neid wististe kimbutama. Tüdrukutel ei jäänud aga muud nõu üle, kui seda julgustükki ette wõtta.

Rutuga hakkasiwad nad endid kalda ligidale hoides, sinna poole ruttama. Nad lootsiwad, et Walmoden nende siin olemisest teada ei saa. Edespoollest oli neid aga ammu juba märga-

tud, ja paat ei olnud ka iseenejest lahti pääsenud. Walmodeni kättipois oli selle salaja lahti päästnud ja kaldalt eemale lükkanud, et tüdrukuid sellega sundida läbi Walmodeni metsa minema.

Niipea kui Walmoden kuulis, et neid tema maa pääle jõudnud, lasti jahikoerad lahti, mõisaherra ühes teenijatega hüppasiwad hobuste selga ja kihutasiwad metsa.

Tütarlapsed aimasiwad peagi, et neid hädaoht ahwardas. Selle pääle waadates, et päike ilka madalamale wajus oliwad nad suurema oja teest peaaegu jookstes ära käinud. Wähe aega enne päikese alla wajumist jõudsiwad nad jõe äärde, millest ühe weskil lähedal ahtale silda üle käis. Päälpool silda oli jõgi üles paisutatud, et weskil rohkem wett oleks.

Ühelspool silda oli jõgi lai ja sügaw ja teisel pool nii kiirestiwoolaw et wõimata temast läbi minna oli. Kui tüdrukud parajasti silla pääl oliwad, nägi Jutta tagaajajaid lähenema. Teised tüdrukud karjatasiwad ehmatuse pärast, kuid Jutta ei kaotanud julgust. Purdel, mis weskile lähedalt üle jõe wiis, ei olnud kaskipuid; ristpunde pääle oliwad ainult lauad laotud, mis naeltega kinnisõõdud ei olnud.

Jutta hüüdis oma seltsilistele paar sõna ja kõike oma jõudu kottuwõttes tõhisiwad tüdrukud lauad päält ära, nii et seltsilmapilgul, kui Detlew v. Walmoden ühes jahikoertega ja kättidega teiselpool kaldal ilmus, hobusega enam üle silla tulla ei saadud.

Minult kolm kitsast palli oliwad weel risti üle jõe, millede pääl lauad oliwad olnud. Ühelspool kaldal seisis Walmoden oma meestega, teisel kaldal tüdrukud.

Detlew oli wihane, et saak tal käest ära pidi minema, ja tegi oma wihale sõimusõnades maad. Noored linnaneid ei pidanud selleaegse kombe järele ka mitte eneste kohta habistawaks, oma tagaajajaid pilgata ja naerda.

Walmoden, kes wiha pärast nagu meelest ära oli, ässitas koeri tüdrukute pääle ja üks kõige wihajematest julges ka pallide pääle minna. Sellele järgnesiwad ka mõned teised koerad; kui nad üle pallide saiwad, pidiwad tüdrukud kartma, et neid lõhki kistakse. Jällegi leidis julge Jutta nõu. Oise silla lõrwal oliwad okstest puhtaks laastatud teibad maas. Ühe niisuguse teiba wõttis ta kätte ja lükkas esimese koera purde päält maha. Waljusti huludes kukkus koer jõlle ja oli lähemal filmapilgul weskiratta wahel purustatud. Esimesele järgnes teine ja kolmas koer, ja teised ei julgenud enam edasi tungida.

Ka teised tüdrukud oliwad Jutta eeskujul teibad kätte wõtnud ja seisiwad nüüd nagu kaitsewägi silla juures.